

Jak to robią Malgasze

Pomimo trudnej sytuacji materialnej wierni Kościoła na Madagaskarze starają się mieć swój drobny wkład w powszechny fundusz solidarności dla misji.

TEKST: MARIE ANNE RASOARILALA MIC, MADAGASKAR

SIŁA MŁODOŚCI

Pracuję w Papieskich Dziełach Misyjnych na Madagaskarze od sierpnia 2014 r. Jest to kraj misyjny, który wspiera potrzebujących w innych Kościołach misyjnych, mimo że sam potrzebuje pomocy. Aby rozmawiać o misjach z Malgaszami, trzeba poczuć się jednym z nich – poznać ich język i ich kulturę, tak jak to robią misjonarze w krajach misyjnych. Nie można niczego oferować ani narzucać. Musimy umiejętnie łączyć pomoc materialną z głoszeniem Ewangelii. Trzeba swoją obecnością świadczyć o Jezusie Chrystusie, nie oszczędzając swojego życia i uświadamiać znaczenie wiary otrzymanej od misjonarzy.

Największym bogactwem Kościoła na Madagaskarze jest jego młodość. Madagaskar jest jednym z młodszych Kościołów misyjnych. W związku z tym powołania są bardzo liczne.

TRUDNOŚCI

Największym problemem Kościoła na Madagaskarze jest ubóstwo – nie tylko materialne, ale to dotykające całej osoby ludzkiej, wynikające z braku dostatecznej edukacji i formacji. Powodem jest niestabilność polityczna i politycy wykorzystujący wydarzenia kościelne do manipulowania ludźmi, by zyskać poparcie, brak gotowości do zerwania z dawnymi przywiązaniami do destrukcyjnych nawyków i zwyczajów, a także kryzys gospodarczy, który objawia się między innymi złą infrastrukturą drogową. Dotarcie z Ewangelią zależy w dużej mierze od istnienia dróg. Dostępność dóbr – zarówno materialnych, jak i duchowych – jest uzależniona od dobrych szlaków komunikacyjnych. Doświadczamy tego dotkliwie jako pracownicy Papieskich Dzieł Misyjnych w tym kraju.

DZIAŁANIA PDM

Pracuję w dziewięcioosobowym zespole, na którego czele stoi dyrektor krajowy PDM oraz biskup, przewodniczący Komisji ds. Współpracy Misyjnej. Jako zespół spotykamy się trzy razy w roku, aby przygotować materiały do formacji misyjnej na cały rok. Dostarczamy je do każdej diecezji. Są to gazety w formie broszur z przesłaniem papieża na Światowy Dzień Misyjny i Światowy Dzień Modlitw o Powołania przetłumaczone na język malgaski. Wydajemy materiały do animacji misyjnej na różne okresy roku liturgicznego, a także informacje o poszczególnych Papieskich Dziełach Misyjnych także w formie audiowizualnej. Podróżujemy po kraju, aby prowadzić w diecezjach katechezy misyjne. Jako animatorzy Papieskich Dzieł Misyjnych przygotowujemy się do wyjazdów, wysyłając wcześniej do każdej diecezji i parafii kwestionariusze, aby dowiedzieć się, jaki temat mamy omówić w danej wspólnotie.

POWOLI, ALE SKUTECZNIE

Obecność dyrektora diecezjalnego PDM w diecezji pomaga nam rozpowszechniać nasze mate-

Fot. arch. Autorki

Dyrektorzy diecezjalni PDM na Madagaskarze

riały animacyjne. Krok po kroku posuwamy się naprzód w propagowaniu idei Papieskich Dzieł Misyjnych, które nie są jeszcze dostatecznie znane w malgaskich diecezjach i bywają kojarzone jedynie ze zbieraniem funduszy i wysyłaniem ich do Rzymu. Potrzeba dużo czasu i cierpliwości, aby stopniowo stymulować aktywne zaangażowanie misyjne. Zauważam również, że systematyczne spotkania formacyjne z kapłanami, zakonnikami i siostrami zakonnymi przynoszą pozytywne rezultaty i otwierają ich serca na potrzeby sióstr i braci na innych kontynentach, a przede wszystkim umacniają więź modlitewną. Ważne jest też budowanie wspólnoty osób duchownych i świeckich poprzez ducha solidarności z innymi Kościołami misyjnymi.

DO SERC PRZEZ PRZYSŁOWIA

My, Malgaszki, mamy przysłowia, które wyrażają nasze wartości i kulturę. Łatwo dotrzeć do naszych serc i umysłów poprzez przysłowia. Aby powiedzieć o innych miejscach misyjnych na świecie, można na przykład użyć takiego porównania, że ludność świata jest jak pestki w rdzeniu dyni, jest ich dużo, ale tylko jedna bulwa. Oznacza to, że nie tylko Malgaszki chcą poznać Ewangelię, ale tę samą potrzebę mają ludzie w innych miejscach na kuli ziemskiej.

ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY

Każda diecezja przygotowuje program obchodów Światowego Dnia Misyjnego, podczas którego zbierane są fundusze solidarności z Kościołami misyjnymi, przesyłane do krajowego sekretariatu Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary. Na Madagaskarze, podobnie jak w Polsce, Niedziela Misyjna rozpoczyna Tydzień Misyjny, pod-

czas którego odprawiane są uroczyste Msze św. w intencji dzieła misyjnego Kościoła. Wyraża się wtedy wdzięczność misjonarkom i misjonarzom, otaczając ich szczególną modlitwą, aby wytrwali w swoim powołaniu. Wtedy my, wszyscy ochrzczeni, czujemy szczególną wspólnotę ducha z wszystkimi siostrami i braćmi w wierze.

FILARY KOŚCIOŁA MALGASKIEGO

Pomimo trudnej sytuacji materialnej wierni Kościoła malgaskiego starają się mieć swój drobny wkład w powszechny fundusz solidarności dla misji. Filarami naszego Kościoła są trzy osoby wyniesione na ołtarze.

Pierwszą z nich jest bł. Wiktoria Rasoamanarivo (1848-1894), która w wieku 16 lat została wydana za mąż za niewierzącego człowieka. Jej mąż przed śmiercią przyjął chrzest św. Gdy w 1883 r. wydano misjonarzy oskarżonych o zdradę kraju, stanęła w ich obronie. Zmarła w opinii świętości, mając 46 lat. Jan Paweł II beatyfikował ją 30 kwietnia 1989 r.

Drugim błogosławionym jest Raphael Louis Rafiringa (1856-1919) ze Zgromadzenia Braci Szkolnych, który po wypędzeniu przez królową Madagaskaru Ranaivalonę II wszystkich zagranicznych misjonarzy, pozostał sam jako duchowny. Przygotowywał i rozsyłał katechistów po całej wyspie, prowadził nabożeństwa i uczył śpiewu na chwałę Boga. Zmarł w opinii świętości. Został beatyfikowany 7 czerwca 2009 r.

Trzeci błogosławiony – Lucien Botovasoa (1908-1947) – to ojciec rodziny, członek III zakonu franciszkańskiego, męczennik. W 1947 r. został skazany na śmierć i ścięty. Beatyfikował go papież Franciszek 15 kwietnia 2018 r.

Są oni dla nas świadectwem miłosierdzia i wytrwałości w wierze. ●